TRUBADURUL MIORITIC

(Daniela Caraman Fotea, 2 noiembrie 2006)

Parcurgînd opera-literar muzicologică de actualitate a maestrului Doru Popovici, prolifică în ultima vreme, îi remarc (a cîta oară?) forța concepției, a construcției de frescă; monumentală, clădită pe detalii semnificative și revelatoare.

Pentru cea mai recentă dintre publicații, punctul de plecare este existența – în modestie și cariera de bravură a unei artiste lirice cvasi necunoscută conștiinței publice, dar cu „urmă” în aceea a unor muzicieni de proeminență: Ioan Chirescu, Mihail Jora, Andricu, George Breazul, Alfred Alessandrescu, în presa vremii la final de secol 19, preț de trei decenii din al 20-lea. O identitate artistică plasată într-un „puzzle” copleșitor, prezentat de autor atît pe culoar politic cît, mai ales, pe cel cultural. Este **Alexandra Niculescu-Feraru**, brunetă focoasă, voce... „fericită” cum o numeau cronicarii, educată în vestitul cor al Societății „Carmen” , dar și la Milano și Paris, elevă a faimoasei Elena Teodorini, parteneră a lui Constantin Stroescu, Mihăilescu-Toscani, Folescu, aplaudată wagneriană; la Paris, dar și în curtea regală de România pentru aplecarea iubitoare, smerită asupra cîntecului național. Este o voce din partitura mirifică de cîntăreți români, glorii în țară și pe mapamond, avînd dreptul de a fi privit cu egalitate arta lirică din vestul european.. Autorul o trece în revistă cu somptuoasă și tandră abordare, spre neuitare, și cu bucuria martorului la concentrarea de talent și creativitate pe un lung parcurs din cultura română. Își desfășoară impresionant științele, o severă și lucidă judecată de valori, și de erori, decupate chirurgical „sine ira et studio” , ca să folosesc o sintagmă dragă maestrului. Nu se limitează doar la arta sunetelor, deschide valențe lungi către artele surori – pictură, artă plastică, literatură – cu care el însuși, ERUDITUL, și-a îngemănat viața și arta. Inaintează adînc și spre timpurile noastre, pe trasee controversate, pentru a developa disonanțe de les-cultura română, culese de la o Alina Mungiu sau Horia Patapievici. Pentru că, de o viață, el, „umanistul patriot, imnograf bizantin” cum domnia sa însuși se caracterizează, nu a răbdat nedreptățile practicate pe valori naționale. Fiind la rîndul său, nu o dată, ulcerat sufletește. Și mă gîndesc: titlul acestei lucrări dedicată artistei lirice Alexandra Niculescu Feraru, „Am cîntat în vremuri de bejenie” , transmite în fapt și o nuanță autobiografică, de altfel îndreptățită.

Noua publicație vine să completeze o filă de istorie muzicală românească inedită, aliniată conceptului – splendid formulat al autorului:

„Să cuprinzi lumea-n simetrie

Iată paradisul terestru

Învăluit în bucurie...”